

Het Verkeerde Pad

Meta du Crocq

inkijkexemplaar

Het Verkeerde Pad

Meta du Crocq

Eerste druk 2025

Copyright tekst © Meta du Crocq

Copyright illustratie(s) © Ton de Koning | ProBeeld

OMSLAG

vormgeving ProBeeld | Ambilicious

BINNENWERK

vormgeving Ambilicious Studio

Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

Copyright © 2025 Ambilicious, Waddinxveen

ISBN 978-94-93366-45-9 | NUR 301

www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het Verkeerde Pad

Ambilicious

Voor Jeffrey en Nathalie
Meer dan een leven verbonden

Proloog

Een bezem van wilgentakken, omringd door dertien gladde, ronde stenen, ligt met de steel naar het houten kruis gericht. In stilte stapt ze in de cirkel, plaatst waxinelichtjes in de vier windrichtingen en steekt ze aan. Ondanks de wind flakkeren de vlammetjes niet. De geur van naaldbomen en hars stijgt omhoog uit een zwarte diepte. De harmonie van het moment dringt diep in haar poriën.

*Het is een heldere nacht. Op de top van de berg, aan de overkant van het dal, steekt het kruis donker en tijdloos af. Dat is de poort ...
Het rotsplateau gonst onder haar blote voeten. Maandenlang heeft ze dit voorbereid. Alleen zij heeft de passage naar de nieuwe wereld gevonden.*

*Wijdbeens staat ze boven haar bezem. Een rood koord houdt haar opbollende witte tuniek bijeen. Nog een paar minuten, dan gaat ze haar vrijheid tegemoet, weg van de mensheid die de planeet naar de verdoemenis helpt. Zelfs een blinde kan zien dat de oude aarde op een catastrofe afstevent.
Zij is de uitverkorene. Bovendien moet ze de bloedband van haar ongeboren kindje beschermen. Liefdevol omarmt ze haar buik, verbindt zich met haar dochtertje en voelt hun innige band. Een windvlaag waait een zwarte lok voor haar ogen.*

*De schreeuw van een adelaar doorbreekt de stilte.
De maan gloeit en werpt zijn licht bijna op het kruis. Hij moet er recht boven staan.
Ze wacht, voelt hoe de wind stiloalt en er een vacuüm ontstaat, de druk in haar oren neemt toe.*

*De aarde houdt net als zij haar adem in, ze versmelt met haar omgeving.
Het kruis komt tot leven, vlamt in een gouden gloed, alsof het in brand staat.
Een siddering trekt door haar heen, haar baby roert zich.
Voor haar ontluikt een pad in de kleuren van een regenboog.*

1

De bel klinkt schel door haar appartement. Chrystel blijft op de bank zitten waar ze minstens twee uur bivakkeert, nog steeds in de ontkenningfase.

Hardnekkig gebons op de deur.

Dat kan alleen haar zus zijn, voor de rest weet niemand dat ze thuis is.

Zuchtend komt ze overeind.

Manon knoopt haar mantel los en dropt hem in het voorbijgaan op het bankje onder de kapstok. 'Wat heb je in vredesnaam met je kapsel gedaan? Dit overtreft werkelijk alles.'

Terwijl Chrystel de voordeur sluit, klinkt het getik van Manons hakken al in de woonkamer. 'Ook goedemiddag. Moet je niet werken?'

'Datzelfde kan ik aan jou vragen.' Manon gaat op de bank zitten.

'Oké, ik begrijp het al. De tamtam in het ziekenhuis heeft zijn werk goed gedaan.' *Hier zit ze echt niet op te wachten na deze klotechtend.*

'Hoe kon je dat nu doen?'

'Wat!' Chrystel slaat haar armen over elkaar.

'Aan het bed van een patiëntje in discussie gaan met je meerdere. De moeder van het meisje er nota bene bij. Wil je de luxaflex laten zakken?' Manon knijpt haar ogen samen en wijst naar het raam.

'Dat arme kind verdraagt het eten niet.'

'Chrystel, je bent voedingsassistente. Dat betekent dat je de voorschriften van de diëtiste moet opvolgen en niet ter discussie stellen. Liep je vanochtend op de afdeling er ook zo kaalgeschoren bij?'

'Ik weet honderd procent zeker dat Floortje een voedselintolerantie heeft.'

'Wie?'

'Het meisje over wie we het hebben.' Ze rukt aan een touwtje, de luxaflex zoekt naar beneden.

'O. Nee, dat heeft ze niet. Ik heb haar status bekeken.'

‘Haar status bekeken? Je werkt niet eens op de kinderafdeling.’

‘Zoals gebruikelijk reageerde jij veel te impulsief. Ze hebben haar getest. Het meisje mag gewoon eten. Ze moet aansterken, dat is het enige.’

‘Hoe kan Floortje in vredesnaam aansterken als ze haar maaltijden uitspuugt?’ Met haar achterste leunt Chrystel tegen de vensterbank, fronsend neemt ze haar zus op.

‘Het zit tussen haar oren.’

‘Kom op zeg. Is het ooit bij je opgekomen dat haar darmen ontgift moeten worden na die vele antibioticakuren?’

‘Waarom studeer je zelf niet door voor diëtiste als je alles zo goed meent te weten?’

‘Omdat het totaal geen zin heeft. Weet je wel wat voor troep er in ons voedsel zit?’ Moedeloos wordt ze ervan, geïrriteerd duwt ze zich van de vensterbank af en slaat bijna een plant tegen de grond. In een reflex vangt ze hem op.

‘Hoe kan ik dat niet weten met jou als zus. Zelfs ik krijg neigingen om etiketten van voedingsmiddelen op kleurstoffen en dergelijke te controleren.’

‘Ben ik even blij dat te horen. In ieder geval één arts die een iets bredere kijk ...’

‘Denk je niet dat je doorslaat met je zienswijze over voeding?’

‘Kwam je alleen langs om te zeuren? Je lijkt mam wel.’ Ze keert Manon haar rug toe en zet de bananenplant terug. Een blad is gescheurd, er hangt een druppel vocht aan.

‘Wat voor kleur heb je in je haar? Dat het je überhaupt gelukt is het te verven, er zit bijna geen sprietje meer op je hoofd.’

‘Zilverblond.’ Ze schuift een dode bromvlieg op haar handpalm.

‘Word eindelijk eens volwassen, Chrystel. Over twee weken ben je negenentwintig.’

Chrystel werpt een venijnige blik over haar schouder. ‘Ik denk niet dat ik tegen die tijd spectaculair veranderd zal zijn. Verder nog iets?’

‘Een kopje koffie zou lekker zijn. Of doe je daar ook niet meer aan?’ Manon schopt haar hakken uit en wiebelt haar tenen.

‘Cappuccino?’

‘Lekker. Wel gewone melk, a.u.b.’

In de keuken gooit Chrystel de vlieg in de prullenbak, pakt een theeglas en een beker uit het keukenkastje. Ze steunt op het aanrecht en ademt vijf tellen in en weer uit. Laat je niet zo opfokken. Manon bedoelt het goed. Ze bedoelt het altijd goed. Dat maakt het zo frustrerend. Op het balkon knipt ze de laatste munt uit haar kruidenbakken en plukt de verdorde blaadjes eraf. De zomer is voorbij.

In de woonkamer neemt ze plaats tegenover haar zus.

‘Dit was je derde baan in anderhalf jaar tijd, Chrys.’

‘Uhu.’

‘Wat zijn precies je plannen?’

‘Vanochtend ben ik naar huis gestuurd. Wat denk je?’ Ze roert de munttakjes door het hete water, de geur kalmeert haar. Dat ze haar baan alweer kwijt is, doet haar zelfvertrouwen geen goed.

Manon pakt haar beker. ‘Ik heb iets bedacht. Jannie, bij mij op de afdeling, gaat over een half jaar met pensioen. Tot die tijd kan ze jou mooi inwerken.’

‘Dat is lief van je, ik ben echter geen secretaresse. En helemaal geen medische.’

‘Kleiner jezelf niet zo. Jij hebt meer verstand van medische termen dan de gemiddelde stagiaire. Je bent er mee grootgebracht toen pap en mam vroeger aan tafel casussen doornamen. Vergeet ook niet hoe vaak je mij bij het overhoren hielp, wat dat aangaat heb jij meer discipline.’

‘Zie je mij al leidinggeven aan dat kippenhok?’

‘Doe niet zo tegendraads. Ik zoek een oplossing.’

‘Ik zoek mijn eigen oplossingen wel. Ik ben geen klein kind meer.’

‘Zo gedraag jij je anders wel. Kijk om je heen. Allemaal tweedehands troep. Je bent dat studentenleven toch wel een keer ontgroeid?’

‘Mijn appartement is schoner en opgeruimder dan dat van jullie, dus hou erover op.’ Haar inrichting heeft ze zorgvuldig uitgezocht. De kussenhoesjes in natuurtinten heeft ze zelf genaaid, net zoals de plaid die over de bank ligt. Het zachtgroene vloerkleed vond ze voor een prikkie op marktplaats, ook de steigerhouten salontafel op wieltes.

‘Ik heb het je al vaak gezegd en ik blijf bij mijn standpunt, jij kunt meer uit je leven halen.’ Manon werpt een blik op haar horloge. ‘Over